

VÄRLDEN ÄR FULL AV DUMSKALLAR

Tjugosjätte kapitlet - i vilket Zeke odlar kindskägg och skriver ett brev

Jag tog en klunk öl och tittade på Erik där han satt på andra sidan bordet på en av krogarna runt Möllevångstorget. Han hade rakat av sig skägget men behållit polisongerna. Om det var därför visste jag inte men jag hade själv odlat ett par enormt fula och ovårdade kindskägg. Det vill säga polisonger som täckte hela kinden. Vi såg ut att kunna platsa i CSN&Y. Vi satt på uteserveringen trots att det egentligen var för kallt att sitta ute. Men de hade såna där gasolbrännare som värmdes så att man nästan kunde sitta i kortärmat. Vi satt och teg. Ibland fanns det inget att säga. Vi visste båda vad vi ville men eftersom vi aldrig gjorde något för att få det vi ville ha hade vi kommit fram till en tyst överenskommelse om att det var lika bra att bara hålla käften. För övrigt var jag på sånt humör att det kändes som om läppar och tunga var förlamade. Det snackades så mycket skit i världen så det bästa man kunde göra var att låta bli att bidra. Vid bordet bredvid satte sig två tjejer, en blondin och en brunett. Jag såg på dem en liten stund. De var rätt snygga, men vad spelade det för roll för mig? Jag hade hellre önskat att de satt sig någon annanstans. Erik nickade åt deras håll och gjorde en min som sa: Vad sägs om dem, va?!

– Vi borde snacka med dem, viskade han.

Jag tyckte inte ens att det var lönt att svara. Om jag inte kunde hitta på något att säga till honom, hur skulle jag då kunna prata med två snygga tjejer som jag aldrig sett förut? Men Erik verkade ha bestämt sig. Han lutade sig över mot deras bord och sa:

– Hej, jag heter Erik.

”Hej, jag heter Erik.” Var det det bästa han kunde komma på? Vem brydde sig om vad vi hette? Men den blonda svarade, fast jag kunde inte uppfatta vad hon sa. Hur det nu gick till förstod jag inte, mer än att det var Eriks svada som fick det att hända. Det slutade i alla fall med att vi satt vid samma bord, alla fyra. De visade sig vara systrar fast de inte alls var särskilt lika varandra. Den mörka, Kristina, var äldst och var jurist. Hennes lillasyster hette Petra och båda hade nyligen flyttat ner till Malmö. De kom någonstans norröver ifrån, fast jag aldrig blev klok på var. Den äldsta hade fått jobb och den yngre skulle börja plugga på Malmö högskola. Vad det var hon skulle läsa blev jag heller inte klok på. Erik verkade jävligt tänd på henne i alla fall. Hon var väl en sådan som man helt enkelt skulle tycka var snygg. Bara för det så bestämde jag mig för att tycka att hennes syster var snyggare. Hon var inte snygg på ett så uppenbart sätt. Där fick man kämpa lite mer för att se skönheten. Det danade karaktären.

Men det var klart att hon såg bra ut. Mörkt axellångt hår, bruna ögon, ganska lång, smärt men ändå med lite former. Jag försökte snacka lite med henne även om det gick lite trögt. Hon verkade vara ganska ointresserad. Jag märkte att Erik också hade det lite svårt på sin sida.

– Det här var ett jävla misstag, tänkte jag.

Förutom att vi satt här och gjorde bort oss så förstörde vi deras kväll på samma gång. De var väl ute för att antingen snacka lite sysstrar emellan eller så hoppades de att träffa några intressanta män och inte två bonnläppar med polisonger och flanellskjorta. Jag satt och skämdes för min smutsiga mockajacka där fodret hade lossnat och hängde i trasor. Det var för fan en jurist jag satt och försökte imponera på. Jurister hade råd att köpa nya hela dyra jackor. De gick inte på second hand och letade upp något skit för två hundra spänn. Därför kom det som en överraskning när de frågade om vi inte kunde ses nästa kväll.

– Varför det, var jag på väg att fråga.

Ingen av dem kände egentligen någon i Malmö och de tyckte att det var roligare att gå ut tillsammans med någon annan än bara de två. För mig lät det obegripligt att de ville slösa bort mer tid på oss, men det verkade ju dumt att säga nej. Det var ju deras problem. Så vi bestämde att vi skulle ses på Gustav klockan nio dagen efter.

Vi hamnade på en bar vid Lilla torg. Det var såklart inte mitt förslag, men det var liksom inte läge att protestera. Ville de gå till Lilla torg så gick vi till Lilla torg. Ett tag funderade jag på om det var meningen att vi skulle bjuda på drickan, men det var ju helt ologiskt. Skulle jag stå och köpa drinkar till en välbetald jurist när jag knappt hade råd att köpa ost att lägga på mina mackor? Erik stötte stenhårt på lillasystemen och det kändes mer som om jag och Kristina var där som förkläden. Efter ett tag ville Petra gå ut och röka. Hon hade inte rökt dagen innan, men hon feströkte bara ibland, sa hon. Erik hängde såklart med ut. Kvar stod Stum och Stummare och glodde.

– Jag tror att det har tänt till lite där, sa Kristina plötsligt.

– Mellan Erik och Petra?

– Ja, jag tror att det finns intresse. Åtminstone från Petras sida.

– Tror du det?

– Ja, hon vill inte riktigt låta det märkas, men jag kan se det på henne.

Att Erik var intresserad var det ju inte någon tvekan om. Det blev tyst igen.

– Har du någon flickvän, frågade hon efter en stund.

– Nej, jag är ensam och patetisk.

– Precis som jag då.

– Skål för oss då.

Så hon var lite intresserad av mig då? För det var ju det det måste betyda. Jag visste mindre om kvinnor än någon annan i världen, inklusive George Costanza, men på det sättet som hon hade ställt frågan så måste hon vara intresserad på något sätt. Hon måste ha fallit för min tysta mystik och mina stora kindskägg. Skogshuggarromantiken var ju oemotståndlig. Jag blev lite mer säker på mig själv och pratade mer. Det gick bra. Hon svarade på tilltal och jag lyckades till och med få henne att skratta ett par gånger.

De två andra kom tillbaka och sa att de ville gå på nattklubb. Om Lilla torg inte riktigt var min stil så var nattklubb det definitivt inte. Men om jag hade en impuls så var det klokaste att göra precis tvärtom så jag sa att det var klart att vi skulle gå på nattklubb. Heltäckningsmattor, soffor, glasbord, dyra drinkar, slipsnissar och snobbiga brudar som ville se om man hade giltiga betalkort innan de kunde tänka sig att prata med en. Det var precis min kaka.

Jag köpte en liten öl och vi stod mitt i lokalen och visste inte riktigt var vi skulle ta vägen.

Utan att skämmas ett dugg kom det fram en flottig kille och började stöta på Petra och Kristina, trots att det måste vara uppenbart att de var där med Erik och mig. När han märkte att han inte hade någon framgång hos tjejerna började han snacka skit om oss i stället.

– Fan brudar, ni kan inte slösa bort er tid med de här två polisongtöntarna.

– Det är inte polisonger, sa jag. Det är kindskägg.

– Du, om jag hade varit som du, sa han, så hade jag köpt en ny skjorta. Den där är väl lite väl rutig, eller hur.

– Vad fan, sa jag. Det här är ju min favoritskjorta.

Till slut gick han. Men först sa han till Petra:

– Jag sitter här borta om ni ångrar er.

– Det är nog ingen risk, sa hon.

– Hur fan kan man gå fram och stöta på två tjejer som redan har sällskap, viskade Erik till mig.

– Det syns väl lång väg att vi inte kan vara tillsammans. Att de är alldeles för snygga för oss. Men det verkade lovande. Vi hade avvärjt hot från andra påfågelhannar som gick och spretade med fjädrarna. Vi var utvalda. Det kändes jävligt bra. Mer hände inte under kvällen, men jag såg tecken på att detta kunde vara något att satsa på. Kristina var inte någon man bara drog hem för en kväll. Hon hade mer klass än så. Det kändes konstigt att tänka det men jag fick för mig att jag började bli kär. När jag väl kommit i säng låg jag vaken hur länge som helst och funderade över vad jag skulle göra nu och fantiserade om hur det kunde bli. Till slut kom jag fram till att jag skulle ringa henne redan nästa dag. Hon och Petra skulle visserligen ut och

segla med några av hennes arbetskamrater, men jag ville så fort som möjligt höra om vi kunde träffas nästa helg.

Så jag ringde söndag eftermiddag. Ingen hemma. Jag ringde flera gånger. Ingen svarade. Jag pratade in ett meddelande på telefonsvararen. Hon ringde inte tillbaka. På måndagen ringde jag flera gånger. Likadant på tisdagen då jag lämnade ytterligare ett meddelande. Inget svar. Hon ringde inte tillbaka. Totalt lämnade jag tre meddelande och ringde hundrafemtielva gånger. Hon måste ju för fan vara hemma någon gång. Sedan gav jag upp. På onsdagen ringde hon. Hon hade varit bortrest. Hon tyckte att jag var trevlig men hon hade nog inte tid att träffa mig. Det var ju så mycket med jobb. Okej, förlåt att jag störde. Jag fattade ingenting. Hade jag helt misstolkat signalerna?

Samma kväll var jag hos Rudolf. Nej, jag hade inte missuppfattat. Det var klart att hon hade visat något slags intresse för mig. Det var vad han påstod i alla fall.

– Det finns tre saker som ska till för att ett förhållande ska bli av, sa han. För det första måste det finnas någon slags fysisk attraktion. För det andra måste man trivas ihop. För det tredje måste det finnas en vilja att vara tillsammans.

Det var väl där det brast.

– Jag är helt säker på att den här Kristina är intresserad och attraherad av dig. Men av någon anledning vill hon inte inleda ett förhållande med dig.

Jag ville nog tro på vad Rudolf sa.

– Men om hon inte vill träffa mig, varför ljuger hon då och säger att hon inte har tid?

– Det är för att hon är som de flesta människor. Men det är inte du. Du blir förbannad när folk inte är ärliga.

Det stämde. Jag var förbannad för att hon trodde att det kändes bättre för mig om hon drog en vals om att inte ha tid. Det hade hänt mig förr också. ”Inte tid.” Det var sånt jävla skitsnack.

– Jag vet ju vad jag hade gjort, sa Rudolf. Jag hade skrivit ett brev till henne.

– Vad skulle det vara bra för?

– Jo, för att tala om att jag inte ville bli behandlad på det sättet.

Konstigt nog lät det som en bra idé. Jag hade faktiskt varit inne på det lite grann själv. Jag skulle skriva ett brev. Inte för att försöka få henne att ändra sig utan för att säga att jag gott tyckte att hon kunde säga som det var till mig. Det minsta man kunde begära var att folk var ärliga mot en. Något i den stilen. Jag postade brevet torsdag eftermiddag. På fredagen ringde hon. Hon hade fått mitt brev sa hon. Brevet ja. Så jävla lätt det var att lägga ett brev på lådan, men sedan hade man ingen kontroll över det. Jag ångrade mig som fan. Det var skönt att skriva skiten men jag hade liksom glömt hur det skulle bli när hon väl läste det.

- Det känns som om du överdramatiserar Zeke.
- Det kanske jag gör men jag ville bara tala om hur jag kände. Hoppas att du inte är arg.
- Jag är inte arg, men du verkar arg.
- Nej, det är inte riktigt så. Jag känner mig mer som ett jävla ufo.

Vad fan hade jag skickat det där jävla brevet för? Hon försäkrade mig om att jag inte var ett ufo. Innan hon la på gav hon mig ett råd:

- Nästa gång du ringer till någon, så räcker det att prata in ett meddelande. Det kan lätt uppfattas som lite påträngande annars.

Först då slog det mig att hon kunde ha en nummerpresentatör. Den måste ha sprängts av alla gånger jag ringt bara för att höra hennes röst på telefonsvararen. Inte konstigt att hon inte ville träffa mig. Hon måste tro att jag var någon slags jävla psykopat.

Jävla Rudolf och hans jävla råd. Ärlighet varar längst hette det. Vilket jävla skitsnack. Det fanns ingen plats för de ärliga i världen. Det gällde i stället att kunna ljuga på rätt sätt och kunna alla koder så att man förstod att när någon sa äpple så menade de päron och när någon sa fullständigt hopplös idiot så menade de antagligen Zeke Svarte.